

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
ítélete**

Az ügy száma:	Kf.II.37.719/2019/4.
A tanács tagjai:	Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke Dr. Bögös Fruzsina előadó bíró Dr. Márton Gizella bíró
A felperes:	Felperes (cím)
A felperes képviselője:	dr. Kis József ügyvéd (cím)
Az alperes:	Magyar Orvosi Kamara Országos Etikai Bizottsága (cím)
Az alperes képviselője:	Gyovai Ügyvédi Iroda Dr. Gyovai Sándor ügyvéd (cím)
A per tárgya:	kamarai ügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	a felperes
Az elsőfokú ítélet:	Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.700.702/2018/14. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 19.K.700.702/2018/14. számú ítéletét helybenhagyja;
- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget;
- kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A másodfokú elbírálás alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2015. december 10. napján panaszt nyújtott be az alpereshez dr. **D. A.** (továbbiakban: panaszolt orvos vagy orvos) foglalkozás-egészségügyi orvossal szemben. Panaszában előadta, hogy 2011-től regisztrált munkanélküli lett. Felajánlottak számára egy óvodai takarítói állást, aminek kapcsán kötelező szakmai alkalmassági egészségügyi vizsgálatra utasították, a bepanaszolt

foglalkozás-egészségügyi szakorvoshoz. A vizsgálat 2011. március 24. napján volt, azon a felperes panasza szerint tüdőszűrés és széklet vizsgálati eredménnyel jelent meg, továbbá egy későbbre szóló reumatológiai beutalóval. Kérte a vizsgálat elhalasztását a reumatológiai vizsgálat utáni időpontra, ezt azonban a panaszolt orvos nem találta indokoltnak. Az orvos a felperest alkalmasnak minősítette a munkára. A felperes a munkát nem vállalta el, reumatológiai panaszai a későbbiekben tovább erősödtek. A felperes polgári pert indított. Panaszában kifogásolta, hogy az orvos nem a megfelelő okiratokat alkalmazta, vitatta a polgári per eljárási hibáit is, továbbá, hogy a panaszolt orvos nem végezte el a szükséges vizsgálatokat.

- [2] A Magyar Orvosi Kamara Budapesti Területi Szervezete E-1/22-3/2015. számú végzésében a panaszt a cselekmény elévülése miatt érdemben nem vizsgálta, az egészségügyi szakmai kamarákról szóló 2006. évi XCVII. törvény (a továbbiakban: Ekt.) 22. § (2) bekezdésére hivatkozva, mely döntést az alperest E/120-4/2016. számú végzésével helybenhagyott. Az elsőfokú bíróság 37.Kpk.46.043/2016/5. számú végzésével a végzéseket hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte, a megismételt eljárásra előírva, hogy az el nem évült cselekmények tekintetében az eljárást folytatni kell.
- [3] A megismételt eljárás során a Magyar Orvosi Kamara Pest Megyei Területi Szervezet Etikai Bizottsága (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) 2017. december 13. napján tárgyalást tartott, majd 2017. december 18. napján kelt, E-16/29/2017-8. számú határozatával a panaszt elutasította, mert azt állapította meg, hogy a panaszolt orvos etikai vétséget bizonyíthatóan nem követett el. Határozatának indokolásában kiemelte, hogy a panasz által kifogásolt magatartások közül az el nem évülteket vizsgálta, így azt, hogy a bírósági eljárás során a panaszolt orvos nem jogszerű formában készített okiratot mutatott be, továbbá, hogy a valóságtól eltérő nyilatkozatokat tett, végül pedig, hogy bizonyos nyilatkozatai vonatkozásában, a jogi képviselője által a peres eljárás során becsatolt iratok vonatkozásában nem rendelkezett titoktartási kötelezettség alóli felmentéssel. Az elsőfokú hatóság vizsgálta a foglalkozás-egészségügyi alkalmasságot leíró nyomtatvány megfelelőségét, és arra a megállapításra jutott, hogy a használt nyomtatvány nem a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet (a továbbiakban: 33/1998. NM rendelet) 12. melléklete szerinti nyomtatvány volt, hanem annak a szerződésnek a mellékletét képezte, amely a panaszolt orvos és az őt foglalkozás-egészségügyi tevékenység folytatására alkalmazó megbízó között létrejött. A panaszolt orvos a hatályos szerződése szerinti feltételekkel végezte a szerződésben vállalt tevékenységet. Az, hogy a panaszolt orvos nem a jogszabály szerinti nyomtatványt, hanem a Kormányhivatal által, speciálisan a közfoglalkoztatottakra vonatkozó nyomtatványt használta, nem a panaszolt orvos érdekkörében felmerülő ok, és nem alapozza meg etikai vétség elkövetését. Elfogadta a panaszolt orvos azon nyilatkozatát, amely szerint a takarítói állás betöltéséhez való alkalmassági vizsgálatához csak mellkasröntgen szükséges; óvodai-bölcsődei takarító állás esetén az óvodában, illetve a bölcsődében kell jelentkezni a munkáltató üzemorvosnál, aki a további vizsgálatokat elrendeli. Megállapította továbbá, hogy az orvos részére átadott iratokból nem derült ki, hogy a felperes hol kíván takarító állást betölteni. Kiemelte, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a reumatológiai beutalót az orvos részére átadta, e körben a két fél nyilatkozata egymásnak ellentmondó volt. Utalt arra is, hogy két eltérő szabályozású foglalkozás-egészségügyi vizsgálat történik, egyik a Kormányhivatal érdekkörében a munkánélküli státuszhoz kapcsolódva, a másik a konkrét munkáltatónál a konkrét munkakör betöltéséhez kapcsolódóan. A perbeli esetben a panaszolt orvos egy általános jellegű foglalkozás-egészségügyi vélemény kiadására volt köteles, a megbízója, a Kormányhivatal által e körben rendszeresített formanyomtatvány felhasználásával. A titoktartási kötelezettséggel kapcsolatos panasz tekintetében megállapította, hogy életszerűtlen, hogy valaki egy konkrét peres ügyben csak egy bizonyos időponttól kezdődően adja meg a titoktartási kötelezettség alóli felmentést, ha a per tárgya a titoktartás alóli felmentés megadását megelőzően keletkezett adatokra is vonatkozik. A tájékoztatási kötelezettség körében kifejtette, hogy a panaszolt orvos állítása,

miszerint a tájékoztatás megtörtént, igazolt tény, mert a 2011. március 24. napján készült törzslapon az szerepel, hogy az „egészségi állapotomról és a munkakörülményekről a felvilágosítást megkaptam”, amelyet a felperes aláírásával igazolt.

- [4] Az alperes 2018. március 28. napján kelt, E/87-5/2018. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [5] A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozat elsőfokú határozatra kiterjedő megváltoztatását, és a panaszának történő helyt adást kérte, másodlagosan az alperesi határozat elsőfokú határozatra kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését.
- [6] Az alperes védiratában a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedő hatállyal megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Ítéletében megállapította, hogy a hatóság helytállóan azonosította a vizsgálandó panaszelemeket, amelyek a korábbi bírósági eljárásban felmerültek és amelyeket az Ektv. 22. § (2) bekezdésében foglalt elévülés nem érintett, azonban azokat nem helytállóan vizsgálta és értékelte. Azon panaszrész körében, amely szerint a bírósági eljárás során a panaszolt orvos nem a jogszabályoknak megfelelően készült okiratot mutatott be, rögzítette, hogy a közigazgatási hatóság által sem vitatottan a panaszolt orvos által szakvéleménye kiállítására használt formanyomtatvány nem a 33/1998. NM rendeletben foglalt formanyomtatvány volt, azzal csak lényegi tartalma tekintetében egyezett meg. A felperes tehát helytállóan hivatkozott a foglalkozás-egészségügyi alkalmassági vizsgálat eredményének formai hibáira. Kifejtette, hogy a hatóságoknak azt kellett volna vizsgálnia a megismételt eljárás során, hogy egy ilyen formai hibában szenvedő szakvélemény felhasználása a bírósági eljárás során megvalósít-e etikai vétséget. Ezzel szemben a hatóságok annyit állapítottak meg, hogy a szakvélemény formailag hibás kiállítása nem valósít meg etikai vétséget, hiszen a panaszolt azt az általa foglalkozás-egészségügyi tevékenység elvégzésére kötött szabályszerű szerződésben foglaltak alapján állította ki és felelőssé esetlegesen olyan szervezetet lehetne tenni, akivel a panaszolt aktuálisan szerződésben állt. Az elsőfokú bíróság ítéletében abban a körben, amely szerint a panaszolt elvégeztetlenül tüntetett fel vizsgálatokat elvégzettként, és a ténylegesen megvalósult vizsgálatok elvégzésére nem lett volna lehetősége, az Ekt. 22 §-ára utalva kifejtette, hogy a hatóságnak mindössze a tekintetben kellett volna vizsgálódnia, hogy az elvégzett vizsgálatok tekintetében valós tartalmú szakvélemény került-e kiállításra az arra jogosult által és amennyiben nem, a szakvélemény felhasználása a bírósági eljárásban megvalósít-e etikai vétséget. Ennek kapcsán azonban az eljáró közigazgatási hatóságok mindössze annyit rögzítettek, hogy mivel a rendelkezésre álló dokumentumokból az állapítható meg, hogy a felperes takarítói munkát fog végezni, így az alkalmassági vizsgálat során mellkas röntgen elvégzése volt csak szükséges, minden egyéb, az egészségügyi kiskönyvben feltüntetett vizsgálatra a munkáltató foglalkozás-egészségügyi orvosa küldi el a jelentkezőt és azok eredményét is ő értékeli. A második panaszelem vonatkozásában, miszerint a bírósági eljárás során a panaszolt valótlan nyilatkozatokat tett, megállapította, hogy az elsőfokú közigazgatási hatóság helytállóan azonosította a felek között felmerülő ellenmondásos nyilatkozatokat, alapos és részletes feltárást végzett ezen panaszelem tartalmának feltárása érdekében. Megállapította, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a bírósági eljárás folyamán a panaszolt valótlan állításokat tett. A felperes nem támasztotta alá, hogy a foglalkozás-egészségügyi vizsgálat során a panaszoltnak tudomása lett volna arról, hogy a felperes

munkája óvodai takarítói állás lesz. A rendelkezésre álló dokumentumokban mindössze annyi került rögzítésre, hogy a közfoglalkoztatotti program keretében a felperest takarítóként kívánják alkalmazni. Mindezek alapján a felperes azt sem tudta alátámasztani, hogy valótlanul állította a panaszolt orvos azt a bírósági eljárásban, hogy nem bírt tudomással arról, hogy a felperest óvodai takarítói állásra kívánják alkalmazni és ezért minden szükséges vizsgálatot elvégzett a foglalkozás-egészségügyi alkalmassági vélemény kiállításához. Kiemelte, hogy a támadott közigazgatási határozat helytállóan rögzíti, hogy a felperes a közigazgatási eljárás során nem tudta igazolni, hogy a panaszolt orvossal a rendelkezésére álló reumatológiai beutalót ismerte volna, tehát nem volt megállapítható, hogy a bírósági eljárás során az orvos által tett állítások valótlanok. A titoktartási kötelezettség megszegésével kapcsolatos panaszelem vonatkozásában rögzítette, hogy a hatóságok alaptalanul hivatkoztak arra, hogy életszerűtlen, hogy valaki egy konkrét peres ügyben csak egy bizonyos időponttól kezdődően adja meg a titoktartás alóli felmentést, ha a per tárgya a titoktartás alóli felmentés megadását megelőzően keletkezett adatokra is vonatkozik, illetve arra, hogy ilyen esetben nyilvánvaló lenne, hogy a per lefolytatásához szükséges, hogy a felmentés a felmentés megadását megelőző adatokra is vonatkozzék, a felmentés ugyanis minden esetben szűken értelmezendő. Kiemelte, hogy az első- és másodfokú közigazgatási eljárásokban az eljáró közigazgatási hatóságoknak azt kellett volna vizsgálni, hogy a felmentést megelőzően pontosan milyen információk kerültek átadásra, és hogy ezen információk átadásával a panaszolt orvos megsértette-e titoktartási kötelezettségét és ezáltal valósult-e meg etikai vétség. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az eljáró hatóságok a hatályon kívül helyező bírósági végzésben foglaltaknak eleget tettek, továbbá azt is, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott az iratbetekintési jogának megsértésére, emellett a felperes hivatkozása e körben túl általános is volt. Kitért arra is, hogy alaptalanul hivatkozott arra a felperes, hogy a két hatóság eltérő indokkal utasította volna el a panaszát. Nem fogadta el a felperes azon hivatkozását sem, amely szerint sérült a foglalkozás-egészségügyi vizsgálat eredményére vonatkozó jogorvoslati joga. Végül utalt arra, hogy nem vizsgálhatta, hogy az alkalmazandó etikai szabályok a jogszabályokkal összhangban vannak-e, ahogyan azt sem, hogy a Magyar Orvosi Kamara honlapján található tájékoztatások mennyiben felelnek meg a Magyar Orvosi Kamara Alapszabályának. Az elsőfokú ítélet a megismételt eljárásra a formai hibában szenvedő szakvélemény felhasználása és a titoktartási kötelezettség körében írt elő iránymutatást az elsőfokú hatóság részére. Az elsőfokú bíróság a felperes részére az általa igényeltnél alacsonyabb összegű perköltséget állapított meg, figyelemmel a ténylegesen elvégzett, érdemi munkára.

A fellebbezési kérelem és ellenkérelem

- [8] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának elutasító részében szereplő megállapítások jogszabály- és iratellenesek, az ítélet 3-6. oldalain és I-III. fejezeteiben, kérte továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását. Azt állította, hogy az elsőfokú ítélet indokolása ugyan megállapítja, hogy a ... Hivatala és a V. Bt. között létrejött szerződés jogszabályba ütközik, azonban nem állapította meg annak semmisségét. Nem tartotta kellően indokoltnak azt az ellentmondást, hogy a panaszolt orvos nem foglalkoztatás-egészségügyi szakellátó hely, ennek ellenére a „beutalás” őt nevezi meg foglalkoztatás-egészségügyi szakellátó helyként, a határozat pedig azt állapítja meg, hogy a vizsgálatokat nem a panaszoltnak, hanem a foglalkoztatás-egészségügyi szakellátó helynek kell elvégeztetnie. Azt is állította, hogy a szakvélemény nem formai hibában szenved, hanem jogszabályba ütközik, ezért önmagában semmis, az pedig az etikai kódex szerint etikai vétség. Érvelése szerint a panaszolt orvos jogszerűen nem hivatkozhat a szerződésben foglalt kötelezettségekre, sem a mellékletekre. Érvelése szerint az elsőfokú ítélet tévesen állapította meg, hogy nem tudta bizonyítani, hogy az orvos tudott az óvodai takarítói

munkakörben való foglalkoztatásáról, mert a keresethez csatolt egészségügyi könyv kötelező vizsgálatok része tartalmazza a panaszolt orvos aláírásával és bélyegzőjével, hogy székletvizsgálat és SMD vizsgálat is történt. Ezen vizsgálatokra pedig csak olyan munkaköröknél van szükség, amelyeket gyermekek környezetében, konyhákban és egészségügyi intézményekben végeznek. Ezen túlmenően a polgári perben a panaszolt orvos maga állította, hogy tudott az óvodai takarítói munkakör betöltéséről, és ehhez végzett vizsgálatot. E tényeket az elsőfokú ítélet azonban nem értékelte. Ebből következően téves az a megállapítás is, hogy az alperes a határozatában eleget tett a bírósági végzésben foglaltaknak. Az alperesnek a végzésben is hivatkozott 8 pontot végig kellett volna vennie, részletesen indokolnia, azokat is megemlítve, amelyeket az elévülés miatt nem tárgyalt. Arra is hivatkozott, hogy a panaszolt orvos birtokában van a beutaló, amely szintén jogszabályba foglalt, és amely kétoldalas, de a felperes azt nem kapta meg, annak ellenére, hogy annak kiadását kérte. Előadta, hogy a felperes kérte az okirat kiadását, az elsőfokú bíróságnak pedig az alperest ezen dokumentum beszerzésére kellett volna köteleznie. Életszerűtlennek tartotta, hogy ha a panaszolt állítása szerint nem kívánt elmenni takarítónak és a reumatológiai beutaló bemutatásával az orvos őt nem is minősíthette volna alkalmasnak, akkor a felperes a beutalót ne mutatta volna be. Fellebbezésében rögzítette továbbá, hogy a bíróság korábbi döntése alapján az is hatályon kívül helyezési ok, hogy az alperes - általa sem vitatottan - nem biztosított iratbetekintési jogot az elsőfokú határozat meghozatala előtt, csak azt követően. Azt is állította, hogy az eljáró hatóságok figyelmen kívül hagyták a jogszabályokat, az általuk hivatkozott Ekt. 22. §-a pedig a kamara által hozott etikai normákra vonatkozik, nem pedig a jogszabályok megsértésére. Kifogásolta a kamara honlapján a betegjogok érvényesítésével kapcsolatban adott tájékoztatást. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződés jogszabályba ütközik, de nem mondta ki, hogy az az egyenlő bánásmódról szóló törvény szerint diszkriminatív. Azzal is érvelt, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) szabályai maradéktalanul érvényesek, a felperesnek nemcsak jogai, hanem érvényesítési eszközei is vannak. Érvelése szerint a kamara által alkotott etikai normák esetében az elévülési idő 3 év, míg a jogszabályok megsértésére a Ptk. irányadó. A panaszból megállapítható, hogy annak tárgya nem etikai norma, hanem jogszabályok megsértése. Azt is állította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványait jogsértő módon utasította el, a bíróságnak kellett volna ugyanis bekérnie az iratokat, vagy erre utasítani az alperest. Részletezte, hogy mely iratok bemutatására kéri kötelezni az alperest, amennyiben pedig azokat az alperes nem mutatja be, kérte azok lefoglalását, amennyiben azokat nem lehet beszerezni, kérte az alperes nyilatkoztatását, hogy az iratok nem léteztek, illetve kérte ennek megállapítását. Végül kifogásolta a mérsékelt perköltség összegét, állítva, hogy az aránytalan is.

- [9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett részének helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Kifejtette, hogy a felperes nem tett különbséget aközött, hogy az orvos a szerződéses partnere által előírt nyomtatvány felhasználásnak milyen jogi hatálya van, és aközött, hogy egy ilyen nyomtatvány benyújtása egy adott perben megvalósít-e etikai vétséget. Utalt arra, hogy a szerződés semmisségének megállapítása nem lehet tárgya a közigazgatási pernek. Hangsúlyozta, hogy az alperes a felperes hivatkozásával szemben azt vizsgálta eljárása során, hogy a panaszolt orvosnak miről lehetett tudomása az alkalmassági vizsgálat során és miről nem. Előadta, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során nem biztosíthat iratbetekintési jogot a felperesnek, mert akkor még az ügyiratokkal nem rendelkezik, a másodfokú eljárás során pedig az alperes engedélyezte az iratbetekintési jogot. A kamara honlapjával kapcsolatban kifejtette, hogy az egyrészt nem kapcsolódik a perbeli ügyhöz, másrészt annak tartalmára az alperesnek nincs ráhatása. Hangsúlyozta, hogy valamennyi rendelkezésére álló iratot becsatolta az eljárás során.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [10] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.
- [11] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta.
- [12] A felperes fellebbezésével kapcsolatban mindenekelőtt kiemelendő, hogy a felperes fellebbezésének azon részei, amelyek a panaszban foglaltakon túli hivatkozásokat tartalmazták, nem voltak vizsgálhatók. A kamarai eljárás és bírósági per korlátait a panasz adja meg, az határozza meg a kamarai és bírósági felülvizsgálat irányát, attól nem lehet eltérni, azon nem lehet túlterjeszkedni. A panaszban nem szereplő hivatkozás a bírósági eljárás során nem vizsgálható. Minderre figyelemmel nem volt vizsgálható a felperes fellebbezésének azon hivatkozása, hogy ki minősül szakellátó helynek, ahogyan az sem, hogy a Magyar Orvosi Kamara honlapján mely információk lelhetők fel, ezek ugyanis a felperes által benyújtott panaszban nem szerepeltek. Utalni kell arra, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 37.Kpk.46.043/2016/5. számú végzése útmutatást adott az eljáró hatóságnak a vizsgálat irányára, amely szintén kötelező volt, a megismételt eljárásban újabb panasz nem volt előterjeszthető az elévülés szabályai miatt.
- [13] Emellett jelentőséget tulajdonít a Kúria annak, hogy a felperes fellebbezésében nem hivatkozott jogszabálysértésre sem, annak ellenére, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdése értelmében fellebbezni jogszabálysértésre hivatkozással lehet. A felperes által a fellebbezésben hivatkozott jogszabályok pedig a fellebbezésben előadottakhoz nem kapcsolódtak. Az a körülmény, hogy a fellebbezés tartalmazott inadekvát, a fellebbezési kifogással össze nem függő jogszabályi rendelkezésekre történő hivatkozást, meggátolta a Kúriát abban, hogy a fellebbezést érdemi vizsgálat nélkül visszautasítsa, a hivatkozásokkal kapcsolatos érdemi kifogásait az alábbiakban teszi meg.
- [14] A felperes alaptalanul kifogásolta fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróságnak, amellett, hogy megállapította a ... Hivatala és a V. Bt. között létrejött szerződés jogszabályba ütközését, meg kellett volna állapítania a szerződés semmisségét is. A panasz folytán eljáró hatóságok által hozott határozatok bírósági felülvizsgálatát végző közigazgatási bíróság a felperes hivatkozásával szemben nem állapíthatja meg szerződés semmisségét, erre ugyanis hatáskörrel nem rendelkezik. Az elsőfokú ítélet jogszabályszerűen mindösszesen annyit állapított meg, hogy az orvos által a szakvéleménye kiállításához használt formanyomtatvány nem az 33/1998. NM rendelet szerinti formanyomtatvány volt, következésképpen a szakvélemény formai hibájára a felperes helytállóan hivatkozott. Ezen túlmenő megállapítást a szerződés tekintetében a közigazgatási határozat jogszerűségét vizsgáló bíróság nem tehet. A felperes tehát alaptalanul hivatkozott a szerződés semmissége megállapításának elmaradására. A felperes e körben azt is állította fellebbezésében, hogy a szerződés jogszabályba ütközése az etikai kódex alapján etikai vétség, azonban e körben a Kúria rámutat arra, hogy az elévülésre tekintettel csak az vizsgálható, hogy a szakvélemény bírósági eljárásban való felhasználása megvalósít-e etikai vétséget, az elsőfokú ítélet pedig a megismételt eljárásra többek között éppen ennek vizsgálatát írta elő az elsőfokú hatóság részére.
- [15] Az óvodai munkakörben való foglalkoztatás körében az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a foglalkoztatás-egészségügyi vizsgálat során a panaszolt orvosnak tudomása lett volna arról, hogy a felperes számára a takarítói állást egy óvodában ajánlották fel. A felperes azon hivatkozása, amely szerint az egészségügyi könyvben szereplő kötelező vizsgálatok alapján az orvosnak tudnia kellett, hogy óvodai takarítói állásról van szó, csupán közvetett bizonyíték, ez önmagában az orvos tudomását nem bizonyítja. A felperes nem jelölte meg, hogy a bizonyítékok egyenkénti és összességében való értékelése során a bíróság mely jogszabályt sértette meg, így a hiányos, valamint egyoldalú és egyes tények kiemelésére alapított érvelése nem eredményezhette az ítélet hatályon kívül helyezését.
- [16] A reumatológiai beutaló bemutatásával kapcsolatban kiemelendő, hogy a felek e körben egymásnak

ellentmondó nyilatkozatokat tettek az eljárás során. A felperes azonban a panaszolt orvos állításával szemben sem az eljárás során, sem a per során a saját állítását nem igazolta, annak ellenére, hogy a bizonyítási teher e körben őt terheli. Az pedig, hogy a felperes meggyőződése szerint mi életszerű, irreleváns. Ezért ebben a körben elvégzett bizonyítékértékelés jogszerű, logikus, felülmérlegelésre a Kúria nem látott indokot.

- [17] A felperes iratbetekintési jog korlátozására történt hivatkozása kapcsán a Kúria megállapította, hogy az alperes az elsőfokú határozat meghozatala előtt tényszerűen nem tud iratbetekintési jogot biztosítani, mert az eljárás azon szakaszában iratokkal nem rendelkezik. A felperes emellett - ahogyan arra helyesen hivatkozott az elsőfokú ítélet - általánosságban hivatkozott az iratbetekintési jogának megsértésére, nem adta elő, hogy mely irat tekintetében sérült ezen joga, ahogyan azt sem jelölte meg, hogy az eljárás során az iratbetekintési jogát mely hatóság, milyen módon korlátozta, e jogkorlátozás mennyiben akadályozta joggyakorlását. Egységes a joggyakorlat abban, hogy az eljárási jogok megsértése csak akkor vezethet a közigazgatási döntés hatályon kívül helyezéséhez (megsemmisítéséhez) ha az az ügy érdemi elbírálására kihatott. Itt kell megjegyezni, hogy a bíróság mindkét fokon hozott döntést megsemmisítette, az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte, amelynek az lesz a következménye, hogy a felperesnek módjában áll az elsőfokú eljárás során iratbetekintési jogát gyakorolni. Ezen felperesi hivatkozás tehát több okból sem foghatott helyt.
- [18] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 37.Kpk.46.043/2016/5. számú végzésével előírt, megismételt eljárásra adott útmutatások megsértésére a felperes hivatkozásával szemben nem került sor, a panasz szerinti 8 pont (1. az együttműködési megállapodás jogszerűségének vizsgálata, 2. a munkaalkalmassági szakvélemény hitelessége, a nyomtatvány tartalmának összevetése a jogszabályban foglaltakkal, 3. a szakfelügyelő véleménye hitelességének vizsgálata, 4. a beutaló hátoldala, annak pontos tartalma, 5. a dokumentációs kötelezettség megszegése, a leletek hiánya, 6. a Lasegue-teszt anomáliái, 7. tájékoztatás elmaradása, félretájékoztatás a betegjogokkal kapcsolatban, 8. a szakorvos orvosi titoktartásának megszegése) közül számos olyan van, amelyek az elévülésre tekintettel nem voltak érdemben vizsgálhatók. A bírósági végzés pedig nem azt írta elő, hogy az elévült panaszrészek körében is vizsgálatot kell folytatnia a hatóságoknak, hanem azt, hogy a panaszt a hatóság hatáskörébe tartozó, elévüléssel nem érintett részeiben kell elbírálni és részletes indokolással ellátni.
- [19] A titoktartási kötelezettség elbírálásával kapcsolatosan alkalmazandó jogszabályok tekintetében a Kúria kiemeli, hogy az adatvédelmi törvény rendelkezéseinek betartását nem az orvosetikai bizottságok felügyelik, az egyenlő bánásmódról szóló 2003. évi CXXV. törvény előírásainak megsértésére pedig a felperes egyrészt nem hivatkozott panaszában, másrészt az ezen törvény szerinti eljárási (bizonyítási) rendelkezések az orvosi kamarai ügyekben nem alkalmazandóak. A felperes fellebbezésének azon pontja tekintetében, amely szerint amennyiben az etikai bizottságnak nincs hatásköre a jogszabályokat vizsgálni, akkor az elévülést sem állapíthatja meg, a Kúria kiemeli, hogy az Ekt. 20. §-a értelmében a szakmai kamara etikai vétség gyanúja esetén etikai eljárást folytat le. Etikai vétség gyanújának felmerülése esetén pedig a bizottság köteles vizsgálni, hogy etikai eljárás indítható-e, vagyis az Ekt. 22. § (2) bekezdése szerinti határidők megtartottak-e. Az elévülési idő számításával kapcsolatban hangsúlyozandó, hogy az Ekt. fent idézett 20. §-a szerinti etikai vétség fogalma magában foglalja többek között az etikai kódexben foglalt szabályok vétkes megszegését, az Etikai Kódex II.1.2. pontja értelmében pedig etikai vétség az orvosi foglalkozás jogszabályokban meghatározott általános szakmai magatartási szabályainak a vétkes megszegése is. Így tehát az orvosi foglalkozásra irányadó jogszabályok megszegése a felperes hivatkozásával szemben etikai eljárás tárgyát képezheti. Minderre figyelemmel alaptalanul állította a felperes, hogy az etikai normák esetében 3 év az elévülési idő, míg a jogszabályok megsértése esetén a Ptk. az irányadó.
- [20] A felperes iratbekérésre vonatkozó előadása kapcsán a Kúria hangsúlyozza, hogy egyrészt az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 24. §-a a beteg jogairól

rendelkezik, azonban a felperes az Eütv. 3. § a) pont szerinti beteg-fogalomnak nem felel meg, mert a felperes a perbeli esetben egészségügyi ellátást nem vett igénybe, abban nem részesült, másrészt az Eütv. 24. §-a nem az etikai eljárásra irányadó rendelkezés, így az etikai bizottságot ezen jogszabályhely alapján mulasztás nem terheli.

- [21] A felperes elsőfokú eljárásban megítélt perköltségének összegével kapcsolatban a Kúria megállapította, hogy az arányban áll a felperes által a perrel összefüggésben elvégzett munkával, figyelemmel arra, hogy egy érdemi tárgyalás megtartására került sor, a felperes beadványainak pedig nem minden része volt a per érdemi része tekintetében felhasználható.
- [22] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Kúria az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rész

- [23] A Kúria a Kp. 107. § (1) bekezdése szerinti nyilatkozat hiányában a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.
- [24] A Kúria az alperes által felszámított másodfokú perköltség összegét (70.000 forint+ÁFA) a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. § (3) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésére figyelemmel mérsékelte, tekintettel arra, hogy a felszámított perköltség nem állt arányban a másodfokú eljárásban ténylegesen elvégzett munkával. A Kúria a perköltség összegének meghatározása során figyelemmel volt arra, hogy a Kúria tárgyaláson kívül járt el, továbbá, hogy az alperes mindösszesen egy fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be.
- [25] A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték viselésére köteles, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a polgári és közigazgatási eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján.
- [26] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. március 25.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k. előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró